

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**De Variis Generibus, Causis, Atque Exitu Persequutionvm,
Qvas pij hoc in mundo peregrinantes patiuntur**

Lens, Jean de

Lovanii, 1578

Cur diabolus per suos satellites ecclesiae potissimum pastores ac Dei sacerdotes persequatur. Cap. 49.

urn:nbn:de:hbz:466:1-30324

ita natura cruenti sunt, & homicidæ, & scelerum æmuli. Et hætenus quidem demonstratum sit, hæreticos Iudæis atq; Gentilibus in pijs persecuendis, nequiores esse solere.

Cur diabolus per suos satellites ecclesie potissimum pastores ac Dei sacerdotes persequatur. CAP. XLIX.

CV M autem pios quidem omnes diabolus per suos satellites persequatur, tum præcipue semper in Christi sæculi sacerdotes: quos cæteris & ad intelligendam veritatem doctores, & ad repugnandum etiam vsque ad sanguinem peccato atque errori duces, & contra luporum truculentam rabiem Dominici gregis custodes esse videbat. Est enim hoc planè consequens ac necessarium, vt qui veritatem oderint, eos ferre minimè possint, à quibus illam propagari sentiant atq; illustrari. Ea res incredulis Iudæorum regibus sanctos prophetas intolerabiles reddidit, ex eoque in illos maximè varijs locis atque temporibus exorta persecutio est, quòd ingrati & exosam prophanis auribus ingererent veritatè. Idcirco enim Iezabel Domini prophetas occidit, proque illis aluit & coluit prophetas Baal quadringentos & quinquaginta viros. Nec tum Helias ipse satis in tuto fuit, nec muliebri furoris impiam persecutionem pro nihilo putauit. Cuius illa querimonia est: Zelo zelatus sum pro Domino Deo exercituum, quia dereliquerunt pactum tuum filij Israël. Altaria tua destruxerunt, & prophetas tuos occiderunt gladio, & derelictus sum ego solus, & quærunt animam meam vt auferant eam. Michæam quoque prophetam illud ipsum veritatis odium vehementer exercuit, quam cum regi prospera cupienti fore sciret ingrati, subornatus licet ac monitus vt pseudoprophetarum se præberet prænunciando similem, nunquam tamen aut regis iram istiusmodi ratione fugiendam, aut eiusdem inuendam gratiam existimauit, sed viuit Dominus, inquit, quia quodcunque dixerit mihi Dominus, hoc loquar. Quod cum constanter fortiterque præstitisset, contemptus damnatusque ob veritatem propheta est, iussuque regis coniectus in carcerè, vt illic pane tribulationis & aqua sustentaretur angustie, donec sanè infelix ille in prælio periturus, cum pace, vti falsò sibi persuaserat, reuerteretur. Sic & propter præconium veritatis Isaias sectus est, & Hieremias eiusque

3. Reg. 19.

3. Reg. 22.

DE VARIIS PIORVM

scriba & minister Baruch, ab Ioachim rege Iudæ persecutionem passus, & Ioannes Baptista ab Herode truncatus est. Sic omnino & fulgētis euangelij tempore, præ cæteris persecutionem perpeffi sunt Christi sacerdotes, quòd saluti feræ veritatis præconium facerent, quam mundus ferre non potest. Porrò cùm sint iidem & in bello duces & in periculo custodes, quid mirum videatur si ducibus sublati, facillior celeriorque speretur victoria, si fugatis custodibus aut necatis, deuorandi gregis facultas maior oblata putetur. Ob hoc igitur, ait D. Cyprianus, ecclesiæ præpositum sua diabolus infestatione persequitur, vt gubernatore sublato atrocius atque violentius circa ecclesiæ naufragia grassetur. Abiguntur, ait Basilius, pastores, vt greges dispergantur. Neque verò persequitur tantummodo ecclesiæ præfectos, vt eorum sæuendo sanguinem fundat, verum etiam vt disputationum laqueis implicando & decipiendo, aut certè ambitionis, inuidiæ, libidinis vitijs corrumpēdo præcipitet, qua ex re vberimos persepè fructus suæ cœpit industria. Quid enim procliuius quàm vt errātem magna quempiam autoritate pastorem, oues quoque errore fascinatę sequantur? Quomodo possit horum turba stare, quæ rectorem suum elisum esse conspexerit? Quónam autē pacto tutum esse Dominicum ouile poterit, quando is lupus est qui creditur custos? Velut exempli gratia, cùm infœlix Nestorius subitò ex oue conuersus in lupum, gregem Christi lacerare cœpisset. Nam hunc quidem illi ipsi qui rodebantur adhuc magna ex parte ouem credebant, ideoque morsibus eius magis patebant. Etenim quis eum facile errare arbitraretur, quem tanto imperij iudicio electum, tanto sacerdotum studio susceptum videret? qui cum magno sanctorum amore, summo populi fauore celebraretur quotidie, palàm diuina tractabat eloquia, & noxios quosque Iudæorum & Gentilium confutabat errores. Quo tandem isto modo non cuius fidem faceret, se recta docere, recta prædicare, recta sentire? Sic igitur persecutionis procella deiectis Dei sacerdotibus, magna sæpenumerò animarum damna, ingentiaque ecclesiæ naufragia contigerūt, vel errandi libidinē qua non pauci tenentur, vel erroris caligine crassaq; ignoratione veritatis. Cùm autem etiam illos in fide stabiles suiq; sacerdotij dignitatem & honorem, non solum integritate morum, sed etiam constanti

Lib. 1. epistolarū, epistola 3.

constanti veritatis professione tuētes, persecutionis turbo
 sustulerit, quæ possit accidere populo clades funestior? non
 ob id solum quòd ij desint qui tenebras errorum veritatis
 luce discutiāt, verumetiam quòd nec sacrificium sit quo om-
 nipotentis ira placetur, nec reconciliationis sacramentum
 quo vel extrema vitæ parte pœnitētibus succurratur? Nam
 illud nisi graue malum esse iudicaret, non ita Daniel pro- *Daniel. 3.*
 pheta quereretur: Et non est in tempore hoc princeps, &
 dux, & propheta, neque holocaustum, neque sacrificium,
 neque oblatio, neque incensum, neque locus primitiarum
 coram te, vt possimus inuenire misericordiam tuam. Quòd
 si triste lugendumq; visum est illius temporis sacrificijs spo-
 liari, quantum videri debet quamque funestum malum præ-
 stantissimo ecclesiæ sacrificio destitui? Et si Micheæ pro-
 phetæ tristissimum fuit, quòd Israellem videret dispersum in *3. Reg. 11.*
 montibus, quasi oues non habentes pastorem, propterea
 quòd regem idoneum non haberēt, qui vel ad temporariam
 pacem ac fœlicitatem quandam vtiliter satis regnum admi-
 nistraret: quantò magis est ea deploranda calamitas, qua fit
 vt ij desint qui ad beatum illud cælorum regnum sua dire-
 ctione perducant? Senferunt hoc Christiani semper, nec vi-
 deo qui hoc parumpendeat, cur is eo nomine censeatur. Cùm
 impij Hunnerici iussu, Aphricę episcopi, sacerdotes, diaconi,
 aliaque ecclesiæ membra ad exilium eremi per Mauros cru-
 delissimos cogerentur, diuersis è regionibus acciuitatibus *In historia*
 ad visendos Christi martyres, occurrerunt agmina populo- *Victoris Vi-*
 rum cereos manibus gestantium: qui cùm ad sanctorum *censis.*
 vestigia suos infantulos applicarent, hac vsi voce leguntur:
 Quibus nos miseros relinquitis dum pergitis ad coronas?
 qui hos baptizaturi sunt paruulos fontibus aquæ perennis?
 qui nobis pœnitentiæ munus collaturi sunt, & reconcilia-
 tionis indulgentia obstrictos, peccatorum vinculis soluturi?
 qui nos solennibus orationibus sepulturi sunt morientes?
 à quibus diuini sacrificij ritus exhibendus est consuetus?
 Relinqui se oues à suis lugebant pastoribus, ijsque perditis,
 diuina se munera salutisque præsidia perdere deplorabant.
 Denique D. Augustinus fugientium ministrorum in perse-
 quutionis periculo, quadam epistola crimen exaggerans, *Epist. 180.*
 ostendit quam luctuosum sit in eiusmodi rerum turbis, ma-
 gnoque metu, pastoribus ministerioque salutari priuari.

DE VARIIS PIORVM

Ezecl. 22.

Ob has igitur causas Dei, maximè sacerdotes & ministros sua diabolus infestatione persequitur, vt ijs vel errore cecatis, vel metu dispersis, vel exilio aut morte sublati, non sit qui salutis viam demonstrat, qui lupos ab ouilibus arceat, qui diuina sacramenta ministrat, qui sacrificando & orando murum sese opponat pro domo Dei, sed eo redeatur profusus quod in veteri populo Ezechiel propheta deplorat: Principes eius in medio illius quasi lupi rapientes prædam, ad effundendum sanguinè, & ad perdendas animas, & auarè sectanda lucra: propheta autem eius liniebant eos absque temperamento, videntes vana & diuinantes eis mendacium, dicentes, hæc dicit Dominus Deus, cum Dominus non sit eis loquutus; moxque subiungit: Et quæsiui de eis virum qui interponeret sepem, & staret oppositus contra me pro terra ne dissiparem eam, & non inueni. Et effudi super eos indignationem, in igne iræ meæ consumpsi eos: viam eorum in caput eorum reddidi, ait Dominus Deus. Nihil igitur ad debilitandum & tanquam nervos incidendos presentius, nihil ad dissipandū deuorandumque oportunius, quam si duces ipsi atque custodes in hostis veniant potestatem. Idcirco Philippus Macedo (vt obiter illa quoque vetera memoremus) pacem sese cum Atheniensibus cupere simulans, hac lege & ratione facillimè coire illam posse censuit, si populi duces atque oratores dederentur. Quod eius callidum consilium cum Demosthenem mirumè latuisset, produxit in concione veterem de lupis agniq; fabulam: inter quos (lupis id quidem subdole assentibus) pax constare firma potuisset, si pastores traderentur & canes, aut certe iidem abigerentur, ne belli authores atque incentores esse pergerent. Deniq; Iulianus apostata cum ritum paganorum modis omnibus constituere conaretur, atque id effici vi adhibita, non posse videret, ecclesiarum præsules & clericos, (quemadmodum Tripartita narrat historia) submouere festinavit: & ciuitatibus, id agens, vt eorum absentia paulatim ecclesia solueretur, neque sacrorum ministri, nec qui docerent, vel qui ministeriorum essent participes, vlli existerent, eoque modo temporum lapsu propriæ religionis obliuionem Christiani paterentur.

*Li. 6. Trij.
ca. 27.*